

Thế giới ngày xuân nơi quê tôi chỉ là đoạn đường từ nhà lên khu chợ cũ và trở xuống cái thị trấn Phan Rí Cửa hanh khô nằm ngay sát biển.

Trong cung đường trờm trờm ba cây số từ nhà tôi đến chợ, ngay sáng mồng một Tết đã tưng bừng với những chuyến xe ngựa chột ních trẻ con. Đứa nào đứa nấy đen nhẻm vì nắng và gió biển. Một rừng bàn tay bé xíu chìa ra. Những khuôn miệng cũng bé xíu nhưng hò reo hết cỡ.

Bác đánh xe như cũng lây cái niềm khoan khoái của lũ nhỏ, nên chen vào những trận hò reo vang rộ trẻ thơ kia. Bác trở cán roi, đánh nhịp bồm bộp vào gọng xe cho thêm phần rôm rả. Vừa ghìm cương, bác đánh xe vừa hét:

- Hi hi, hê hê, hi hê...

Trẻ con miệt biển, Tết cũng chẳng biết đi đâu, nhảy lên xe ngựa đi một vòng đến chùa Bà Thiên Hậu.

Chạy loanh quanh trong sân chùa sặc sụa khói nhang, rồi chúng tôi chen vào coi đoán xăm. Ấy là một trò kì bí của người lớn. Trờ ra ngoài, chúng tôi nắm tay nhau dung dăng dung dề khám phá thị trấn nhỏ của mình.

